

Князътъ и министритѣ

Александъръ искаше да нареди едно спокойно и тихо управление, затова си избра министри повечето стари, учени и заможни. Новитѣ министри гледаха да вървятъ по волята на княза и му угаждаха въ всичко. Обаче, въ изборитѣ за народни представители получиха най-много гласове млади хора, синове на априлскитѣ въстаници или оцѣлѣлитѣ отъ турския ножъ родолюбци. И тѣзи хора обичаха княза, но искаха той да се грижи повече за сиромашкия народъ, който бѣ много изпадналъ следъ освобождението. Селянитѣ искаха да откупятъ земята отъ бившитѣ турски бееве и спахии, но нѣмаха пари; занаятчиитѣ следъ освобождението изпаднаха, защото изгубиха старитѣ турски пазари; дребнитѣ търговци сѣщо имаха нужда отъ подпомагане. Всичкитѣ искаха помощъ отъ Народното събрание, ала заможнитѣ представители, чорбаджиитѣ и министритѣ не винаги одобряваха тѣхнитѣ искания. Започнаха се голѣми препирни. Младитѣ народни представители, предвождани отъ Петко Каравеловъ и писателятъ Петко Славейковъ, изказаха недовѣрие къмъ министритѣ въ Народното събрание.

Князътъ се разсърди. Той разтури Народното събрание и произведе нови избори. Избрани бѣха пакъ млади хора. Тогава князътъ реши да премахне Конституцията за 7 години. Повиканъ бѣ отъ Русия единъ генералъ, на име Ернротъ. Генералъ Ернротъ повика при себе си рускитѣ офицери и съ тѣхна помощъ избра Велико народно събрание отъ хора все първенци, владици, учени и тѣхни приятели.

Князътъ свика Великото народно събрание въ гр. Свищовъ и каза на народнитѣ представители: гласувайте да се премахне Конституцията за 7 години. Ако не гласувате, азъ давамъ оставка и ще си ида въ Херсенъ. Ето — отивамъ въ корабчето на Дунавъ да ча-